

og konklusionen allerede udarbejdet og godkendt i hovedtrækkene. Diskussionen i komiteen forløb uden afstemninger. Den endelige rapport og konklusion vedtoges enstemmigt.

Plenarforsamlingen godkendte rapporten og konklusionen uden afstemning.

VIII. Samarbejde mellem offentlige myndigheder og arbejdsgiver- og arbejderorganisationer i de enkelte erhvervsgrøene og på landsomfattende grundlag.

(1. behandling).

Spørgsmålet, der var til 1. behandling, blev behandlet i en komité nedsat på konferencen, der som arbejdsgrundlag havde 2 redegørelser udarbejdet af arbejdsbureauet.

På grundlag af medlemslandenes svar på et spørgeskema i den første af disse redegørelser havde bureauet i den anden redegørelse stillet forslag til en henstilling om emnet.

Ifølge dette forslag skulle der på grundlag af frivillig tilslutning fra arbejdsgiver- og arbejderorganisationernes side og ved opmuntring fra de offentlige myndigheders side, eventuelt i forbindelse med lovgivning, træffes skridt til fremme af et sådant samarbejde ved forberedelse og gennemførelse af lovgivning, der berører organisationernes interesser, ved oprettelse og opretholdelse af institutioner for social tryk, organisation af beskæftigelse, sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen, produktivitet og velfærdsforanstaltninger for arbejderne.

Indledningsvis fandt der i komiteen en almindelig drøftelse sted af selve princippet om samarbejdet mellem regeringer og organisationer. Flertallet inden for komiteen gav tilslutning til princippet, for så vidt organisationernes uafhængighed blev anerkendt, idet dette samarbejde kunne virke til at forbedre levedoden og arbejdsvilkårene, fjerne produktiviteten og modvirke arbejdskonflikter. Heroverfor anførte Sovjetunionens regeringsrepræsentant imidlertid, at vedtagelse af et internationalt dokument om emnet kunne svække arbejderne modstand imod arbejdsgivernes forsøg på at forringe deres levedod og beskære deres rettigheder.

Med hensyn til dokumentets form var der i komiteen overvejende flertal for en henstilling. Nogle regeringsrepræsentanter gav udtryk for ønsket om, at man „i det mindste“ vedtog en henstilling (så at muligheden for eventuelt at give dokumentet form af en konvention blev holdt åben). Enkelte andre regeringsrepræsentanter mente, at man i betragtning af de store forskelle i praksis på dette område i landene sikkert kun ville kunne nå til enighed om en så almindeligt holdt tekst, at man burde begrænse sig til alene at udarbejde en slags memorandum.

Under drøftelsen fremhævede arbejdsgiverrepræsentanterne med støtte af nogle regeringsrepræsentanter betydningen af, at samarbejdet havde en frivillig karakter, men ikke gennemførtes under nogen form for tvang. Heroverfor gjorde arbejderrepræsentanterne og en del regeringsrepræsentanter gældende, at organisationernes uafhængighed ganske vist var af afgørende betydning, men at det undertiden kunne være nødvendigt ved lovgivning at tilvejebringe muligheder for ordningen af en fremgangsmåde til samarbejde og derved at ændre de pågældende parters indstilling til spørgsmålet om samarbejde; dette gjaldt særlig i lande, hvor et samarbejde endnu ikke var fuldt udviklet i praksis.

Med hensyn til området for henstillingen var der enighed om, at det skulle forstås som omfattende ikke blot industri, men alle erhvervsgrøene, altså også handel og landbrug.

Komiteen vedtog, at henstillingen burde fastslå, at gennemførelsen af en fremgangsmåde til forhandling og samarbejde mellem regering og organisationer ikke måtte føre til nogen indskrænkning i foreningsfriheden eller i arbejdsgiver- og arbejderorganisationernes rettigheder.

Komiteen vedtog endvidere at optage i henstillingen en sætning om, at disse foranstaltninger skulle gennemføres uden forskelsbehandling på grundlag af statsborgerskab, race, køn, trosbekendelse eller medlemsskab af en fagforening.

Ved komiteens 9. møde den 18. juni 1959 forelå der meddelelse om, at nævnet til behandling af klager vedrørende optagelse af delegerede i komiteer havde imødekommet et ønske fra arbejdsgiverrepræsen-